

Jenny Luks | Dikter i urval

KUKEL

Diktbidrag till tidskriften Bänken

Jag vill ha dig
som om du vore en blandning av korianderstjälkar
och motorolja i förskingring
som driver min matberedare
Den bereder en väg för herran
Den lille herran som sitter fästad mellan dina låar
Den som kryper på larvfötter upp i min slida

Jag vill ha dig
Du liknar min nya duschkran av mässing
i kombination med vivisektionen av golvbrunnar
jag utför som förströelse
Jag älskar att stå med vatten upp till fotknölnarna
som om benen tog slut där
och fötterna sugits ner i avloppet
Det påminner mig om dig när du drunknar
i min fitta, för att din kuk är så liten
Eller om det är fittan som är så stor

Allt påminner mig om dig
Ljudet av grannen som knullar
Ljudet av grannen som skriker
Ljudet av grannen som tar emot ett varubud från Apotea
och sedan skriker
när budet sätter på honom
Varorna måste ha eggat dem båda
för de skriker

Det påminner om dig när du äter havrefras
Det påminner om dig när du putsar din skepparkrans
med en väldigt liten sax
Eller den där gången då du bekransade din penis
med päls av en väldigt liten hermelin
Allt påminner om det
Jag läser en annons i sociala medier
och jag tänker på dina organ, inre som yttre

*Dags att renovera kucken?
Våra erfarna kukeplanerare hjälper dig
att planera din drömkuk
Välj bland hundratals kukesluckor
och kukel i äkta bobusgranit.
Boka en tid med vår kukeplanerare nu.
Hitta din närmaste KUKLA-butik [här!](#)*

Jag minns när vi var på KUKIA
och kollade på ny kuk
Det var dyrt att köpa ny kuk
Vi pratade om att kolla på Marketplace i stället
eller lämna in den gamla för renovering
Det är inte gratis det heller precis
Det påminner mig om min mobiltelefon
som hela tiden spricker och söndrar
Söndrar allt liv i mig, för orken tryter
om mobilen ska hålla på och förgöra mig
precis. hela. tiden.

Du är så annorlunda
Jag påminner dig förmodligen inte om någonting
Jag är ingen, jag ser dig på avstånd
Jag avgudar dig
Du är så annorlunda

Jag påminner dig kanske om en påse med kompost
som du slängde förra veckan,
på sin höjd
medan du är mitt behovsprövade bostadstillägg
Helt ovärderlig
Jag kan inte leva utan det

Jag är inte det minsta annorlunda
Att jag vill ha dig är ett vanligt, normalt beteende
Du är en påse akvamariner i förskingring
nedstoppad i en matberedare och finmalen till ett pulver
som påminner mig om något jag snortade i tonåren
Du påminner mig om ett pulver
i kombination med spriten jag drack ihop med blandsaft
vårvintern 1989, eller om det var höstsommaren
eller något annat bakvänt uttryck där årstiderna kommer i fel ordning

Det är ordning på dig, du är annorlunda
Inte kriskaosknulkatastrofig som jag
Du är min Romeo
Jag är din Julafton, fullproppad med ångestdämpande
för att kunna hantera vanligt förekommande inre strider
där jag vill skjuta någon i huvudet exakt när som helst
Helst nu, helst i går, helst för länge sedan så att allt blev historia
Nästan som o gjort
För nu är obehagligt
Nuet är inget jag vill vara i
Men du är annorlunda, du vill ingenting
med mig.

Det påminner mig om när du spritsade mitt struplock
så jag gurglande ville skrika på hjälp
men jag låg stilla med blicken fästad vid stjärnhimlen
Ibland väljer stjärnorna själva att hoppa

Det är ju helt idiotiskt!
Vad fan ska man med stjärnor till då?
Vad fan ska jag med dig till?
Vi passar inte för varandra
Jag är besatt, du är likgiltig
Låt oss slå oss samman och för alltid leva
i en maktobalans
där du är frammejslad av äkta bohuskukel
och jag är en påse avklippt Barbichår
Så ska vi ha det. Det blir bra.
Jag kontaktar min närmaste butik i dag

UTDRAG

ur Kornskiktet

människor utan lov
har beslutat att jag inte finns
kornskiktet rör sig som en ström
stöter mig ut i kylan

vi kan drömma om en skugga
vilan i mörkret
ett skydd från ljuset
andras blickar

din smuts från inom dig
det som rört sig mellan våra höfter
är en levråd fördämning
smutsen försvinner i strupen
som nedsvält blod

det upplösta bandet av nerver
försvartnas
rusar upp i huvudet som ett anfall

fransarna honungssega, svullna
stängda i uppgivenhet
utan försök att komma loss

torson, en båge
och en kupning
spänd
som hudens tunnaste plats:
ögonlocken
där hornhinnan och hornhuden
blir till partitioner

av varandra

summan av kropp är konstant
djupen ska fyllas
höjderna slipas
de vill bygga obelisker
av ett revben

precis som det omöjliga
i att ben drömmer
rycker till
och sprattlar i språnget

utets lyster
odlar grenformationer
bland lysrören
det är allt jag minns

beigea skikt, röda former
brända ringar kring säckarna
en smörjelse
ned i kornskiktet
där cellerna växer sig döda

försiktigt, andas tystare
upphör gärna
låk utvändigt
och inombords därtill
intill ett ormbo av remmar
fästa i armarna

man får hitta sig själv
på en yta av trassel
med fingrarna längs sömmarna

orolig att någon glömt en nål
bland stensuggor och fartgupp
nysydd cement
med klamrar

ett oändligt snöre
vibrerande i sina toppar
som bortrakade känselspröt
men jag vill ha kvar morrhåren
i fittan

STICK

ur Parallellum

månen är stor i natt
större än en skiva ost
rundpipig med vattenlösa sjöar
som utgör meningslösheten

jag försöker bena ut verkligt liv
men finner bara tundra, en ensam kaktus
som berättar historien om fru kaktus
som omkom i en kaktusolycka

jag får allergiska reaktioner
av växter med märkliga namn
men en soppa kan vi dela
med äggplanta och harissa

det är en sjukdom som smittar
vi skålar i en tröstande sup
jag säger: ”jag beklagar,
det måste stickas, stickas djupt”

utanför rosslar en ek
med sjuka dementa grenar
bredvid växer enbär
och myggor kryssar mellan blad

en råbock finner en saltstod
en epok drar förbi, ett rivet garn
orkaniskt, med hungern
ryckande som ödlebarn

jag finner en sovplats

där någon har kräkts, andra fimpat
sprutor, sopor, gråt
en likavdumplingsplats

en indigofläck i ögat, ett spöke
som andas mot glaskroppen
tecknar planlöst i fukten
små hjärtan i varierade former

min kudde är en vetesäck
som sticker och kittlas
djur samlas och splittras
bryter en tagg mot mitt finger

jag vill inte dö eller kanske ändå
videung, vit pung
avtecknas som schabloner
mot gammal rost, blek frost

jag tänker mig ett draperi, en kniv
jag tänker mig synd och skam
jag ser fluortandkräm
en tand för en tand

du bildar mässlade fläckar, små bett
”du kan kalla mig kaktus”
ett bokstavligt konstaterande
från en växt med taggarna utåt

det är hårt att gå, friheten sticks
friheten är lusig och faller i trasor
vävd av trådar från överkokt garn
från papp som löses upp

du ger mig saker som kan bäras
men rinner med segt tålamod
livet är strängar av kåda
papper som gulnar och såras

jag drar längs texturen
med tio fingrar, nio tår
jag vill starta ett krig, ett anfall
en hostattack utan början, utan slut

tidvatten för med sig ändlösa alger
en kaktus bland knypplade växter
och med en röst som en stålkam
han säger: ”stick, det måste stickas djupt”